

Celá naše země prožívá turbulentní dny. Jejich dramatickost umocňuje zajišťování rychlé humanitární pomoci pro ukrajinské uprchlíky. Prostřednictvím mailové komunikace jsme se zeptali, jak prožívá tuto dobu Petra Pecková, hejtmanka Středočeského kraje...

Petra Pecková: Lidé jsou skvělí

■ Jaký je váš pracovní den?

Jedním slovem? Nekončí. Je všemi složkami krizového řízení od rána do večera zajišťujeme pomoc uprchlíkům z Ukrajiny, přístřeší, zaopatření, připravujeme pro ně informace, jednáme s poskytovateli ubytování, s obcemi, se státem. Poslední pokyny nebo informace rozesílám po půlnoci a první přicházejí v pět ráno. A když jsme koordinovali převoz Volyňských Čechů z Ukrajiny k nám do bezpečí, tak i mezitím. A k tomu se svět nezastavil. Dál je třeba vyřizovat běžnou agendu kraje. A tou je ještě pořád i covid a řada dalších témat, která se dotýkají našich občanů. Do toho samozřejmě stále pokračujeme s tím, co jsme si jako koalice předsevzali. Že změníme kraj k lepšímu. Ale můj pracovní den není podstatný, důležité je, že se dostává pomoci těm, kteří ji potřebují. V tomhle chci složit obrovskou poklonu celému národu. Ta vlna solidarity je tak ohromující, že cokoliv, co mohu udělat ze své pozice, abych tomu napomohla, je pro mě smysluplné.

■ Středočeský kraj je nejlidnatějším v ČR a společně s Prahou nese hlavní zátěž v humanitární pomoci. Alespoň pro rámcovou představu čtenářů: Co všechno je třeba zajistit?

Kolik máte vyhrazených stránek na mou odpověď? Zkusím to v rychlosti. Jako kraj jsme od počátku hledali ubytovací kapacity a domlouvali se se starosty obcí, kde všude by mohli lidé prchající před válkou složit hlavu. Spolu s tím jsme spustili linky, které shromažďují informace i o tom, kdo je ochoten nabídnout ubytování ať už hromadného typu, nebo u sebe doma. Hned jsme také začali připravovat dopravní most z hranic společně s našimi dopravci. Do toho bylo třeba zajistit systematickou pomoc přes Krajská asistenční centra pomoci Ukrajině. Jedno máme s Prahou a pak ještě tři zvláště v Kutné Hoře, Příbrami a Mladé Boleslavi. A každé z nich je třeba zajistit po všech stránkách. Lidských kapacit, aby uprchlíci našli pomoc 24 hodin denně, po stránce prostor, kde budou čekat oni, nebo jejich děti, po stránce zásobování, protože je potřeba pro ně zajistit jídlo a pití. Po stránce zdravotnické, aby dostali ošetření... je toho strašně moc. A všichni, kdo se na tom podílejí, jsou neuvěřitelně obětivi. Spustili jsme ve spolupráci s iniciativou Vlna pomoci web pro dobrovolníky, kteří nám chtějí v těchto centrech pomoci. Přes naše krizové řízení teď obstaráváme lehátka, spacáky a karimatky, zároveň

koordinujeme sbírku v kraji, protože na trhu jich není dost. To proto, aby bylo možné připravit nouzové ubytování pro přežití. Průběžně informujeme obce a občany. A taky jsme podpořili koncert na pomoc Ukrajině, který byl v Lucerně a vynesl téměř 1,4 milionu korun. V neposlední řadě jsme v kontaktu s naším partnerským krajem – Kyjevskou oblastí. Tam se snažíme zajistit humanitární pomoc. Určitě jsem na řadu věcí zapoměla, protože ten vývoj je tak překotný...

■ Jaká je v této oblasti spolupráce s ostatními hejtmány a vládou?

Vidíte, jednáni s dalšími kraji a vládou je skoro na denním pořádku. To patří do toho výčtu v předešlé otázce taky. Na všech stranách cítím obrovskou vůli situaci zvládnout. Společně, bez ohledu na politickou příslušnost. A to je rozhodně skvělá zpráva. Samozřejmě, že občas přijde nějaké zaškobrnutí, kdy hejtmani mají trochu jiné představy než vláda. Nebo jiné zkušenosti z praxe. Ale komunikace je nastavena dobře, takže případné nesrovnalosti se řeší průběžně. Což v takto náročné situaci je podle mého dobrá vizitka fungování státu a samospráv.

■ Jakou má region absorpční schopnost pojmout nové obyvatele na dobu neurčitou?

Já nechci říkat žádná čísla. Musíme být schopni pomoci co nejvíce lidem, kteří naši pomoc opravdu potřebují. Samozřejmě musí být rovnoměrná zátěž na všechny kraje. Ale i když je to s pachutí války složité, měli bychom k situaci přistupovat jako k příležitosti. Jen ve Středočeském kraji je dlouhodobě neobsazeno přes 67 tisíc pracovních míst a přes 87 procent je vhodných pro cizince. Ti lidé, kteří přicházejí, jsou nesmírně vděční za pomoc, ale zároveň ji chtějí oplácet. Stát se platnými v zemi, kde našli bezpečí a ochranu před barbarským útokem. Takže okamžitě hledají práci a chtějí být soběstační a prospěšní. Budou platit daně, pomohou růstu firem. Jen jim musíme pomoci s důstojným ubytováním v počáteční fázi. Klíčový faktor je přitom také to, že mají směřovat peníze na podporu soukromých bytovatelů. Neboli lidí, kteří do svého bytu, domu nebo třeba chaty vezmou ukrajinské rodiny. To je pomoc, která se vyplatí dvakrát. Může pomoci třeba seniorům nebo samozvítelům (a nejen jim) se zvládnutím rostoucích nákladů na energie a další věci a zároveň podpoří důstojné ubytování uprchlíků, kteří se snáz integrují do společnosti a nebudou vznikat ghetta. A všechno jsou to peníze, které zůstanou tady v české ekonomice.

■ S jakou solidaritou a pomocí se setkáváte u našich občanů a firem?

Obrovskou a nevídanou. Je to něco, co ve mně vzbuzuje obrovský pocit hrdosti na český národ. Firmy nabízejí místa i s ubytováním, pomoc materiální, potravinovou. Zdarma nebo za zlomkové ceny. Lidé se neváhají kvůli uprchlíkům uskromnit a vzít je k sobě. Pomáhat jim shánět práci, pomáhat jim s aklimatizací. Těch sbírek humanitární pomoci, které proběhly po celém Středočeském kraji (a celé zemi), je obrovské množství. Ty neuvěřitelné sumy, které se obratem podařilo shromáždit na účtech neziskových organizací. Mám mail zavalený různými nabídkami pomoci a jsem z toho neskuřečně dojatá. Přichází i profesní pomoc, například pan Rostislav Haufer nabídl své call centrum Chytré péče, na kterém teď spolu s hasiči odbavujeme všechny informační linky. A takových podobných vstřícných nabídek máme celou řadu. Vidím samozřejmě na sociálních sítích různé nevravivé komentáře. Ale vím, že většina společnosti je ta, která pomáhá. Jen se věnuje té pomoci, a ne sociálním sítím.

■ Jak pomáhá vyhlášení nouzového stavu a bude ho podle vašeho názoru nutné prodloužit?

Nouzový stav je v této chvíli nezbytný. Díky nouzovému opatření mohla část agendy azylové politiky převzít policie, aby bylo možné zvládnout nápor azylantů. Současně vzniká řada opatření v oblasti zabezpečení pomoci uprchlíkům, pro něž je nouzový stav také potřebný. To jsou jen příklady toho, co to usnadňuje. Já vím, že po covidovém období máme nouzový stav spojený s různými omezeními, ale nyní je skutečně prospěšný. A obávám se, že s trvajícím ruskou agresí bude nezbytné jej prodloužit.

■ Co všechno z normálního pracovního programu muselo jít stranou?

První padly společenské akce. Jsem zvaná na různé akce v obcích a městech Středočeského kraje a velmi ráda tam za občany jezdím, protože od nich se dozvím nejlépe, co je tíží. Ale to teď skutečně není v mých silách. Odkládám některé schůzky, které snesou odkladu. Ale, jak už jsem řekla, svět se nesmí zastavit, takže prioritní agendu, která ale nesouvisí s Ukrajinou, samozřejmě řeším.

■ Jste také neuvolněnou místostarostkou města Mnichovice, kde bydíte. Jak se humanitární pomoc projevuje tam?

Mgr. Petra Pecková, politička, novinářka a publicistka. Absolvovala Akademické gymnázium ve Štěpánské ulici v Praze a poté Vyšší odbornou školu publicistiky. Vysokoškolské vzdělání získala na Masarykově univerzitě v Brně, kde vystudovala obory žurnalistika a politologie a pokračovala na Karlově Univerzitě v Praze studiem oboru Veřejná a sociální politika. V letech 1996 až 2012 se věnovala investigativní žurnalistice, byla reportérkou, scenáristkou a režisérkou celé řady televizních reportáží a dokumentů. Od roku 2020 je hejtmankou Středočeského kraje (zvolena jako nestraník za hnutí STAN), od roku 2014 byla starostkou města Mnichovice, od roku 2021 působí jako neuvolněná místostarostka.

Hned první víkend po invazi jsme zorganizovali první humanitární sbírku a již odjelo několik aut přímo na Ukrajinu po domluvě s ukrajinskou paní starostkou. Řada našich občanů ubytovala u sebe ukrajinské běžence. Pomáhali jsme hledat přístřeší konkrétním rodinám, staráme se o jejich děti, mnichovická farní charita ve spolupráci s městem organizuje výdej materiální pomoci a tím i příležitost pro setkávání ukrajinských rodin.

■ Kdo je vám teď největší oporou?

Jako ve všem moje rodina. Moje skvělé děti, byť dcera tak trochu na dálku, protože právě studuje v zahraničí. Ale když tu byla na jarních prázdninách, trávil obě děti svůj čas na charitativních sbírkách. Musím si s nimi o těch věcech hodně povídat, protože vzhledem k mé práci vše vnímají mnohem intenzivněji, než třeba jiné české děti. Syn mě ale často svou náctiletou ironií staví na zem a v neposlední řadě mě drží maminka, bez které bych asi občas nejela. A pracovně? Strašně nerada bych někoho opominula. Všichni v krizovém řízení kraje. Složky IZS. Dobrovolní hasiči. Lidé z nejruznějších odborů krajského

úřadu. Některé byste možná ani nečekali – třeba odbor kultury a cestovního ruchu. Já se vážně bojím, že na někoho zapomenou. Tak obrovské díky všem, kdo se na řešení této situace podílejí!

■ Máte vůbec trochu času si trochu odpočinout a lidově řečeno dobit baterky?

Teď je jediným mým odpočinkem opravdu jen noční spánek. Ale dobíjí mě každý mail s nabídkou pomoci, každý úspěch při převozu uprchlíků. Když v tom všem najdu chvíli, tak si jdu zaběhat, abych si vyčistila hlavu. Ale upřímně... moje běžecké tenisky se za pár posledních týdnů moc neproběhly.

■ **Co chcete vzkázat Středočechům?** Nejdříve co největší poděkování. Protože jsou vážně skvělí, jak situaci zvládají a pomáhají. A pak taky to, že vím, že nás čekají náročné časy. Že tohle neskočí za týden, dva, měsíc. Následky Putinovy odporné agrese poneseme řadu měsíců i let. A on je tím, kdo je vinen. Ne ti uprchlíci, kteří sem nepřišli za lepším životem, ale jen a pouze proto, aby našli bezpečí před šíleným agresorem.

P ipravila: L. Richterová, foto: archiv

